

การวิเคราะห์ทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์
โดยเฮนรี แมนชีนี
A Melodic Analysis of the Film Songs
by Henry Mancini

เอกพงษ์ ศรีงาม¹
Eakapong Sri-ngarm

¹ นักศึกษาหลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติและผลงาน และเพื่อวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนซินี เป็นการศึกษาโดยกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยทำการศึกษาโดยการรวบรวมข้อมูลจากเว็บไซต์ หนังสือและเอกสารต่าง ๆ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้หลักการทางทฤษฎีดนตรีตะวันตก

จากการศึกษาพบว่าเฮนรี แมนซินี เกิดเมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 1924 ที่เมืองคลีฟแลนด์ มลรัฐโอไฮโอ สหรัฐอเมริกา เริ่มเรียนเปียโนและสนใจดนตรีอย่างจริงจังเมื่ออายุ 12 ปี หลังจากจบไฮสคูลในสงครามโลกครั้งที่ 2 เฮนรี แมนซินี ได้เข้าร่วมกับวงเกลเลนน มิลเลอร์-เทกซ์ เบเนกี ออร์เคสตรา ในตำแหน่งนักเปียโนและเรียบเรียงเสียงประสาน ต่อมาในปี 1952 เขาได้เข้าทำงานในแผนกดนตรีของยูนิเวอร์แซล-อินเตอร์เนชันแนล สตูดิโอ และเริ่มมีชื่อเสียงจากการแต่งเพลงทำนองหลักให้ภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์เรื่อง “ปีเตอร์ กันน์” ตลอดชีวิตของเฮนรี แมนซินี เขาได้แต่งเพลงและดนตรีประกอบภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์กว่า 100 เรื่อง และได้รับรางวัลจากสถาบันศิลปะและวิทยาการทางภาพยนตร์ทั้งสิ้น 4 รางวัล รางวัลแกรมมี 20 รางวัล รางวัลเอ็มมี 2 รางวัล รางวัลลูกโลกทองคำ 1 รางวัล และได้รับแผ่นเสียงทองคำ 8 แผ่น เฮนรี แมนซินี เสียชีวิตเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ปี 1994 ที่เมืองลอสแอนเจลิส ด้วยโรคมะเร็งตับอ่อน

ผลการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนซินี มีข้อค้นพบที่สำคัญ ได้แก่ 1) หลังจากทำนองมีการกระโดดเป็นคู่ที่กว้างกว่าขั้นคู่ 4 เพอร์เฟกต์แล้ว จากนั้นทิศทางของทำนองมักจะเคลื่อนที่สวนไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการกระโดดนั้น 2) การใช้คอร์ดแทนและคอร์ดสะกดใหม่มักใช้เพื่อให้โน้ตพื้นต้นของคอร์ดสามารถเคลื่อนตามขั้นเข้าหาโน้ตพื้นต้นของคอร์ดต่อไปได้อย่างราบรื่น 3) มักใช้โน้ตนอกคอร์ดที่เกิดบนจังหวะเน้น 4) มีโน้ตจุดเด่นปรากฏในระดับประโยคใหญ่ของทำนองเพลงเสมอ

คำสำคัญ: ลักษณะเฉพาะของทำนอง, เพลงประกอบภาพยนตร์, เฮนรี แมนซินี

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม-ธันวาคม ๒๕๖๑

Abstract

The purpose of this research is to study the life and works of Henry Mancini, as well as to analyze the characteristics of the melodies in his film songs. This study employed qualitative research methodology and was conducted by collecting data from websites, books and other documents and analyzing it according to western music theory.

Henry Mancini was born on April 16, 1924 in Cleveland, Ohio, United States. He began studying piano and became seriously interested in music at age 12. After serving his country in WWII, Mancini joined The Glenn Miller-Tex Beneke Orchestra as a pianist-arranger. In 1952 he joined the music department of Universal-International Studios. He became famous for writing the main theme for the TV series “Peter Gunn.” Throughout Mancini’s life, he scored over one hundred movies and TV shows. He won four Academy Awards, twenty Grammys, two Emmys, a Golden Globe and eight gold records. Henry Mancini died of pancreatic cancer in Los Angeles on June 14, 1994.

The major findings of this analysis of melodic characteristics of Mancini’s film songs are as follows: 1) After any leap in the melody larger than a perfect 4th, the melody usually continues in the opposite direction of the leap. 2) The substitute chords and respelled chords are usually used so as to allow the root of the chord to move, smoothly, by step to the root of the next chord. 3) Frequent use of accented nonchord tones. 4) The climax note(s) always appear in each period of the melody.

Keywords: Characteristics of the melodies, Film song, Henry Mancini

บทนำ

ถึงแม้ในบทเพลงหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยองค์ประกอบหลายส่วน แต่ส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุด นั่นคือ “ทำนอง” ดังที่ ฌอง เบนจามิน เดอ ลาบอร์เด (Jean Benjamin de Laborde) นักแต่งเพลงและนักประวัติศาสตร์ชาวฝรั่งเศสได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “บทเพลงประกอบด้วยเพียงสองสิ่ง สิ่งแรกคือการเลือกและจัดการกับเสียงหลาย ๆ เสียง ในลักษณะที่นำมาเรียงร้อยต่อเนื่องกัน และก่อให้เกิดความพึงใจต่อการรับฟัง นั่นคือสิ่งที่คนโบราณเรียกว่า ทำนอง...” (Forte, 1974) ส่วน Garrett (1958) ได้เปรียบความสำคัญของทำนองเพลงเอาไว้ว่า “ปราศจากทำนองย่อมไม่มีดนตรี เช่นเดียวกับปราศจากลายเส้นย่อมไม่มีงานศิลป์” นอกจากนี้ Blume (1989) ได้ระบุว่านักแต่งเพลงหลายคนเห็นว่าทำนองเป็นแก่นสำคัญของดนตรี และเป็นไปไม่ได้ที่ดนตรีจะปราศจากทำนอง เช่นดังที่ไอม์เวิร์ท (Eimert) เรียกทำนองที่อยู่ในดนตรีแบบเอโทนัล (Atonal Music) ว่าเป็น ‘การแสดงออกที่สูงสุดของแนวคิดแบบเอโทนัล’ และแม้แต่อัลบัน แบร์ก (Alban Berg) ก็ยังสนับสนุนการแต่ง ‘ทำนองที่สามารถร้องตามได้’ (Singable Melody) ขณะที่ Roig-Francoli (2003) ชี้ให้เห็นว่าแนวทำนองเดี่ยว (Single Melodic Line) นั้นไม่เพียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการรับรู้ ซึ่งผู้ฟังทั่วไปจะรับรู้ทำนองได้โดยฉับพลันทันทีพร้อม ๆ ไปกับจังหวะเท่านั้น แต่ทำนองยังเป็นวัตถุดิบที่เมื่อนำมาวางอย่างมีแบบแผนก็จะก่อให้เกิดเป็นบทเพลงอีกด้วย

รางวัลออสการ์ (The Academy Award) หรือที่รู้จักกันว่า “รางวัลลออสการ์” (The Oscar) เป็นรางวัลที่สถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์ (The Academy of Motion Pictures Arts and Sciences - AMPAS) มอบให้กับบุคลากรในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่มีผลงานโดดเด่นในสาขาต่าง ๆ ทุกปี โดยเริ่มมีการจัดงานมอบรางวัลครั้งแรกตั้งแต่เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ. 1927 โดยหนึ่งในเจตนารมณ์ดั้งเดิมของสถาบันคือมอบรางวัลให้กับผลงานที่ได้รับการพิจารณาแล้วว่ามีความดีเชิงสร้างสรรค์แก่ชาวโลก ผลงานหรือบุคคลที่ได้รับรางวัลออสการ์นั้น นอกจากจะถือว่าเป็นเกียรติยศแห่งการทำงานแล้วยังเป็นการยกระดับมาตรฐานและชื่อเสียงให้

แก่ตนเอง นำไปสู่การจ้างงาน ยอดขาย และรายได้ที่สูงขึ้น (ัญลักษณ์ สว่างเรือง ไพศาล, 2557) ปัจจุบันรางวัลของสถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์มีทั้งสิ้น 22 สาขา โดยมีรางวัลในสาขาที่เกี่ยวข้องกับดนตรีอยู่ 2 รางวัล ได้แก่ รางวัลสาขาเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยม (Best Original Song) และรางวัลสาขาดนตรีประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยม (Best Original Score)

การมอบรางวัลสาขาเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยมมีขึ้นครั้งแรกในการทำงานประกาศผลรางวัลออสการ์ครั้งที่ 7 ในปี 1934 ซึ่งหลังจากปี 1941 เป็นต้นมาทางสถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์ได้มีการกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของเพลงที่สามารถเข้ารับการพิจารณารางวัลเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยมขึ้นใหม่ โดยระบุว่าเพลงดังกล่าวต้องประกอบด้วยคำร้องและทำนอง ซึ่งทั้งสองอย่างนี้จะต้องแต่งขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะสำหรับภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ โดยที่เพลงนี้ต้องสามารถรับฟังได้อย่างชัดเจน สามารถเข้าใจได้ และแสดงให้เห็นสาระสำคัญของทั้งคำร้องและทำนอง โดยไม่จำเป็นต้องมีภาพประกอบ โดยเพลงดังกล่าวจะต้องถูกใช้ในตัวภาพยนตร์ หรือใช้เป็นลำดับแรกของดนตรีขณะแสดงลำดับรายชื่อนักแสดงและคณะทำงานในตอนจบของภาพยนตร์ (End Credits) โดยรางวัลนี้จะมอบให้เฉพาะกับผู้แต่งเพลงซึ่งหมายถึงผู้แต่งคำร้องและทำนองเพลงเท่านั้น ซึ่งจะเป็นบุคคลคนเดียวหรือคนละคนก็ได้ ส่วนบุคคลอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องเช่น นักร้อง วงดนตรี หรือผู้เรียบเรียงเสียงประสานบทเพลงนี้ จะไม่มีส่วนร่วมในรางวัล (Academy of Motion Picture Arts and Sciences, 2017)

เฮนรี แมนซินี (Henry Mancini) เป็นบุคคลสำคัญของวงการดนตรีอเมริกัน ตั้งแต่ปี 1954 จนถึงวันสุดท้ายของชีวิต เขาเป็นนักแต่งเพลง วาทยกร และนักเรียบเรียงเสียงประสานชาวอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในอาชีพอย่างสูง มีชื่อเสียงจากการแต่งเพลงประกอบภาพยนตร์ เพลงทำนองหลัก (Theme Song) และดนตรีประกอบภาพยนตร์ ทั้งที่ฉายในโรงภาพยนตร์และออกอากาศทางโทรทัศน์เป็นจำนวนมาก นับเป็นนักแต่งเพลงและดนตรีประกอบภาพยนตร์คนแรกในประวัติศาสตร์ที่ประสบความสำเร็จอย่างกว้างขวางและเป็นที่รู้จักของสาธารณชน (Caps, 2012)

เขาเริ่มต้นอาชีพในฐานะนักเปียโนและนักเรียบเรียงเสียงประสานในวงดนตรีของ เกลนน มิลเลอร์ (Glenn Miller) หลังกลับมาจากการรับใช้ชาติในสงครามโลกครั้งที่ 2 เฮอร์แมนได้รับ ความสนใจจากสาธารณชนเป็นครั้งแรกจากการแต่งดนตรีประกอบภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ เรื่อง “ปีเตอร์ กันน์” (Peter Gunn) ในปี 1958 ซึ่งดนตรีของเขามีสำเนียงทำนองออกไปทางดนตรีแจ๊ส นับได้ว่าเฮอร์แมนเป็นผู้บุกเบิกการแต่งดนตรีประกอบภาพยนตร์โดยนำองค์ประกอบของดนตรีแจ๊ส ดนตรีแบบทินแพนอัลเลย์ (Tin Pan Alley) และดนตรีสมัยนิยม (Popular Music) เข้ามาแทนการใช้ดนตรีซิมโฟนีแบบยุคโรแมนติกตอนปลายที่นิยมใช้กันอยู่แต่เดิม (Scheurer, 1996) ผลงานที่ทำให้เขามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมากที่สุดชิ้นหนึ่งได้แก่ดนตรีประกอบภาพยนตร์ของผู้กำกับชื่อ เบลค เอ็ดวาร์ดส์ (Blake Edwards) ในปี 1963 เรื่อง “เดอะพิงก์แพนเธอร์” (The Pink Panther) ซึ่งก็ยังคงเต็มไปด้วยสำนวนดนตรีแจ๊สอยู่เต็มเปี่ยม ตลอดชีวิตของเฮอร์แมน เขาได้แต่งเพลงและดนตรีประกอบภาพยนตร์มากกว่า 80 เรื่อง ได้รับรางวัลออสการ์ 4 ครั้ง นอกจากนี้ยังได้รับรางวัลแกรมมี่ (Grammy Awards) 20 ครั้ง และรางวัลอื่น ๆ อีกมาก รวมถึงรางวัลแกรมมี่สาขาเกียรติคุณแห่งความสำเร็จที่มอบให้ภายหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตไปแล้วในปี 1995 (Henry Mancini Enterprise Inc, 2017) Evans (1979 อ้างถึงใน Smith, 1995) ได้กล่าวถึงเฮอร์แมนในหนังสือชื่อ “ซาวนด์แทรค: เดอะมิวสิคออฟเดอะมูฟวี่ส์” (Soundtrack: The Music of the Movies) ของตนว่า “ชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งผลงานของเขาได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าอุตสาหกรรมดนตรีประกอบภาพยนตร์ไปตลอดกาล”

จากความสำเร็จในอาชีพนักแต่งเพลง โดยเฉพาะในด้านเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮอร์แมน ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจและกำหนดหัวข้อในการที่จะศึกษาประวัติชีวิตและผลงานดนตรี รวมไปถึงการวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮอร์แมน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจในด้านการแต่งเพลงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติและผลงานของเฮนรี แมนซินี
2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนซินี

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพลงประกอบภาพยนตร์ หมายถึง เพลงสำหรับขับร้องที่แต่งทำนองโดย เฮนรี แมนซินี โดยแต่งขึ้นสำหรับภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ และได้รับรางวัล หรือได้รับการเสนอชื่อเข้ารับรางวัลในสาขาเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ของสถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์

ลักษณะเฉพาะของทำนอง หมายถึง แบบแผน หรือเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการแต่งทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์ อันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเฮนรี แมนซินี

คอร์ดสะกดใหม่ หมายถึง คอร์ดที่ถูกเรียกชื่อใหม่ โดยสมาชิกของคอร์ดยังคงเหมือนเดิมทุกประการ แต่ชื่อโน้ตพื้นฐานของคอร์ดจะเปลี่ยนไปจากเดิม และส่วนใหญ่คุณภาพของคอร์ดก็จะเปลี่ยนไปด้วย ความหมายเดียวกับอีควิวาเลนท์คอร์ด (Equivalent Chord)

หลักทฤษฎีดนตรีตะวันตก หมายถึง ทฤษฎีตามแบบแผนดนตรีคลาสสิก และทฤษฎีการประสานเสียงแบบดนตรีแจ๊ส

ขอบเขตของการศึกษา

1. การศึกษาประวัติของเฮนรี แมนซินี นั้นจะศึกษาเฉพาะในด้านประวัติชีวิต ประสบการณ์ด้านการดนตรี ผลงานเพลง รางวัลที่ได้รับและเกียรติประวัติต่าง ๆ
2. การวิเคราะห์ทำนองจะทำเฉพาะกับทำนองเพลงและคอร์ดที่กำกับทำนองเพลงที่แต่งโดยเฮนรี แมนซินี เท่านั้น ไม่รวมส่วนอื่น ๆ หรือองค์ประกอบอื่น ๆ ของเพลง เช่น คำร้อง ช่วงนำ (Introduction) หรือแนวบรรเลงประกอบ (Accompaniment)

3. การวิเคราะห์ทำนองจะอาศัยโน้ตเพลงที่จัดพิมพ์ในหนังสือ “เดอะนิวเฮนรี แมนซินี ซองบุค” (The New Henry Mancini Songbook) เท่านั้น โดยคัดเลือกเฉพาะเพลงที่ได้รับรางวัลหรือได้รับการเสนอชื่อเข้ารับรางวัลในสาขา เพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยม ของสถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 10 เพลง ได้แก่

1. มูนริเวอร์ (Moon River)
2. แบachelorอินพาราไดส์ (Bachelor in Paradise)
3. เดส์ออฟไวน์แอนด์โรสเสส (Days of Wine and Roses)
4. ชาเรด (Charade)
5. เดียร์ฮาร์ท (Dear Heart)
6. เดอะสวีทฮาร์ททรี (The Sweetheart Tree)
7. วิสทลิงอะเวย์เดอะดาร์ค (Whistling Away the Dark)
8. ออลฮิสซิลเดรน (All His Children)
9. อิทส์อีซีทูเซย์ (It's Easy to Say)
10. लाईฟอินอะลูคกิงกลาส (Life in a Looking Glass)

4. การวิเคราะห์ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี จะดำเนินการวิเคราะห์ตามหลักทฤษฎีดนตรีตะวันตก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงประวัติและผลงานเพลงของเฮนรี แมนซินี
2. ทราบถึงลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนซินี
3. ได้แนวความคิดการแต่งทำนองเพลง

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับประวัติและผลงาน เพลงของเฮนรี แมนซินี รวมถึงแนวคิดและทฤษฎี วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร หนังสือ บทความ ผลงานวิจัย ทั้งในรูปแบบที่จัดพิมพ์เป็นเล่มและในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ จากห้องสมุดและ/หรือผ่านทางเครือข่ายสารสนเทศจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ

การจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวม มาทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและได้แบ่งข้อมูลเป็น 2 ส่วน ตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้คือ

1. ข้อมูลประวัติและผลงานของเฮนรี แมนซินี
2. ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทำนอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการจัดกระทำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ดังนี้

1. ประวัติและผลงานของเฮนรี แมนซินี ทำการศึกษาวเคราะห์โดยแบ่งเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

- 1.1 ประวัติส่วนตัว
- 1.2 ประวัติการทำงานและผลงานทางดนตรี
- 1.3 รางวัลทางดนตรีและเกียรติประวัติ
- 1.4 ผลงานด้านอื่น ๆ

2. วิเคราะห์ทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์ทั้ง 10 เพลง โดยใช้หลักการทางทฤษฎีดนตรีตะวันตกตามประเด็นการวิเคราะห์ที่กำหนดไว้ ได้แก่

- 2.1 ประวัติเพลงและภาพรวมภายนอก
- 2.2 ลักษณะทำนอง
 - 2.2.1 การเคลื่อนของระดับเสียงของทำนอง/ขึ้นคู่
 - 2.2.2 ช่วงเสียง

- 2.2.3 รูปร่างทำนอง
- 2.2.4 การวิเคราะห์การดำเนินคอร์ด
- 2.2.5 โน้ตนอกคอร์ด
- 2.3 สังคีตลักษณะของทำนอง
 - 2.3.1 โมทีฟ (Motive)
 - 2.3.2 ประโยคเพลงและประโยคใหญ่
 - 2.3.3 โน้ตจุดเด่น (Climax Note)
 - 2.3.4 เทคนิคการพัฒนาทำนอง
 - 2.3.3 เคเดนซ์ (Cadence)

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์โดยเฮนรี แมนซินี เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาวิเคราะห์ สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. ประวัติและผลงานของเฮนรี แมนซินี
 - 1.1 ประวัติส่วนตัว

เฮนรี แมนซินี มีชื่อแรกเกิดว่า เอนริโก นิโคลาส แมนซินี (Enrico Nicola Mancini) เกิดเมื่อวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 1924 ที่เมืองคลีฟแลนด์ มลรัฐโอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นบุตรชายคนเดียวของ ควินโตกับแอนนา แมนซินี (Quinto & Anna Mancini) ซึ่งเป็นผู้อพยพมาจากประเทศอิตาลี พ่อของเฮนรีเป็นคณงานโรงเหล็ก และแม่ของเขาเป็นแม่บ้าน เฮนรีสมรสกับจินี โอคอนเนอร์ (Ginny O'Connor) ในปี 1947 ทั้งคู่มีลูกด้วยกัน 3 คน เป็นชาย 1 คนและฝาแฝดหญิง 2 คน

เฮนรี แมนซินี ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ปี 1994 ขณะอายุ 70 ปี ด้วยโรคมะเร็งตับอ่อน ที่เมืองลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

ด้านการศึกษาดนตรีนั้นพบว่า เฮนรี แมนซินี หัดเล่นเครื่องดนตรีเมื่ออายุได้ 8 ขวบ โดยพ่อของเขาสอนให้เล่นฟลูต ต่อมาพ่อของเขาสังเกตเห็นว่าลูกมี

ความสนใจดนตรีอย่างจริงจัง จึงได้ให้เฮนรีเริ่มเรียนเปียโนเมื่ออายุ 12 ขวบ จนกระทั่งในปี 1942 หลังจากสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาแล้ว เฮนรี แมนซินี ได้เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนดนตรีจุลลิอาร์ด (The Juilliard School of Music) ในนิวยอร์ก แต่ในปี 1943 ได้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้น ทำให้เฮนรีต้องหยุดเรียนและถูกเกณฑ์เข้าเป็นทหารในกองทัพสหรัฐอเมริกา และเมื่อปลดประจำการในปี 1946 เขาก็ตัดสินใจที่จะไม่กลับไปเรียนต่อที่โรงเรียนดนตรีจุลลิอาร์ดอีก และได้เริ่มต้นชีวิตนักดนตรีอาชีพตั้งแต่บัดนั้น อย่างไรก็ตาม เฮนรีก็ยังคงหมั่นศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ หลังแต่งงานเขาได้สมัครเรียนที่โรงเรียนดนตรีเวสต์เลค และได้ไปเรียนเป็นการส่วนตัวกับเอิร์นสท์ ครีเนค (Ernst Krenek) ดร. อัลเฟรด เซนดรี (Dr. Alfred Sendry) และมาริโอ คาสเทลนูโอโว-เทเดสโก (Mario Castelnuovo-Tedesco) อีกด้วย (Mancini & Lees, 2001)

1.2 ประวัติการทำงานและผลงานทางดนตรี

เมื่อปลดประจำการแล้ว เฮนรี แมนซินี ได้เข้าร่วมกับวงกลอนน์ มิลเลอร์-เทกซ์ เบเนกี ออร์เคสตรา (The Glenn Miller-Tex Beneke Orchestra) ในตำแหน่งนักเปียโนและเรียบเรียงเสียงประสาน ต่อมาหลังจากแต่งงานในปี 1947 เขาได้ลาออกจากวงและย้ายมาอยู่อาศัยในเมืองเบอร์แบงก์ เฮนรีได้ทำงานเป็นนักแต่งเพลงและนักดนตรีอิสระให้กับวงดนตรีและสถานีวิทยุหลายแห่ง

ในปี 1952 เฮนรี แมนซินี ได้ร่วมงานกับแผนกดนตรีของยูนิเวอร์แซล-อินเตอร์เนชันแนล สตูดิโอ (Universal-International Studio) ซึ่งเขาได้มีส่วนร่วมในภาพยนตร์กว่า 100 เรื่อง แต่ต่อมาในปี 1957 ยูนิเวอร์แซล-อินเตอร์เนชันแนล สตูดิโอ ประสบปัญหาด้านการเงิน จนต้องขายกิจการให้แก่ เอ็มซีเอ (MCA) ไป ทำให้เฮนรีต้องว่างงานลง แต่ไม่นานเขาก็ได้รับงานแต่งดนตรีประกอบภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์เรื่อง “ปีเตอร์ กัมน์” ของผู้ผลิตและผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อเบลค เอ็ดวาร์ดส์ หลังจากนั้นเฮนรี แมนซินี ก็ได้กลับสู่การแต่งดนตรีประกอบภาพยนตร์อีกครั้ง ซึ่งเขามีผลงานออกมามากมายและต่อเนื่อง เริ่มด้วยเรื่อง “ไฮไทม์” (High Time) ตามด้วย “เดอะเกรทอิมโพสเตอร์” (The Great Imposter) “มิสเตอร์ฮอบส์

เทคส์อะวาเคชั่น” (Mr. Hobbs Takes a Vacation) “แบเซเลอร์อินพาราไดส์” และอีกจำนวนมากหลังจากนั้น ตลอดชีวิตของเฮนรี แมนซินี เขาได้แต่งเพลงและดนตรีประกอบภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์กว่า 100 เรื่อง ภาพยนตร์ที่ทำให้เฮนรี แมนซินี ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งอาทิ เรื่อง “เบรคฟาสท์แอททิฟฟานีส” ในปี 1961 เรื่อง “เดส์ออฟไวน์แอนด์โรสเสส” ในปี 1962 เรื่อง “เดอะพิงค์แพนเธอร์” ในปี 1963 และ เรื่อง “วิกเตอร์/วิกตอเรีย” (Victor/Victoria) ในปี 1982 เป็นต้น

1.3 รางวัลทางดนตรีและเกียรติประวัติ

เฮนรี แมนซินี ได้รับรางวัลจากสถาบันศิลปะและวิทยาการทางภาพยนตร์หรือรางวัลออสการ์ทั้งสิ้น 4 รางวัล จากการเสนอชื่อเข้ารับรางวัล 18 ครั้ง โดยในสาขาเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยมนั้น เขาได้รับการเสนอชื่อทั้งสิ้น 11 ครั้ง และได้รับรางวัลมา 2 รางวัล จากเพลง “มูนิเวอร์” จากภาพยนตร์เรื่อง “เบรคฟาสท์แอททิฟฟานีส” ในปี 1961 และเพลง “เดส์ออฟไวน์แอนด์โรสเสส” จากภาพยนตร์เรื่อง “เดส์ออฟไวน์แอนด์โรสเสส” ในปี 1962 นอกจากนี้เขายังได้รับรางวัลแกรมมี่ทั้งสิ้น 20 รางวัล จากการเสนอชื่อเข้ารับรางวัล 72 ครั้ง ได้รับรางวัลเอ็มมี (Emmy Awards) 2 รางวัล จากการเสนอชื่อ 2 ครั้ง รางวัลลูกโลกทองคำ (Golden Globe Awards) 1 รางวัล จากการเสนอชื่อเข้ารับรางวัล 9 ครั้ง และได้รับแผ่นเสียงทองคำ 8 แผ่น

เฮนรี แมนซินี ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง และภายหลังจากที่เขาเสียชีวิต สถาบันศิลปะและวิทยาการทางการบันทึกเสียงแห่งชาติได้ทำการมอบรางวัลแกรมมี่สาขาเกียรติคุณแห่งความสำเร็จ (หลังมรณะกรรม) ให้เขาในปี 1995

นอกจากนี้ยังมีสถาบันทางศิลปะและดนตรีอีกหลายแห่งได้นำชื่อของเฮนรี แมนซินี ไปตั้งเป็นชื่อสถาบันเพื่อเป็นการเชิดชูเกียรติให้กับเขา ไม่ว่าจะเป็นสถาบันเฮนรี แมนซินี (The Henry Mancini Institute) ในมหาวิทยาลัยแห่งไมอามี รวมถึงสถาบันศิลปะเฮนรี แมนซินี (The Henry Mancini Arts Academy) ซึ่งตั้งอยู่ในมิดแลนด์ เพนซิลเวเนีย ไม่ไกลจากอะลิคิปปา ย่านที่เฮนรี แมนซินี เติบโตมา

ในปี 2004 การโปรเจกต์แห่งสหรัฐอเมริกา ได้ทำการผลิตตราโปรเจกต์ยกรที่ระลึก เป็นภาพเหมือนของเฮนรี แมนชินีขณะกำลังอำนวยเพลง ออกวางจำหน่ายในราคา 37 เซ็นต์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงความระลึกถึงคุณูปการของเฮนรี แมนชินี ที่มีต่อการดนตรีประกอบภาพยนตร์และเป็นการเฉลิมฉลองอายุครบ 40 ปีของภาพยนตร์เรื่อง “เดอะพิงค์แพนเธอร์” ด้วย

1.4 ผลงานด้านอื่น ๆ

นอกจากผลงานทางดนตรีแล้ว เฮนรี แมนชินี ยังได้เขียนหนังสืออีก 2 เล่ม ได้แก่ตำราการเรียบเรียงเสียงสำหรับวงดนตรี ชื่อว่า “ซาวส์แอนด์สกอร์: อะแพรคติกัลไกด์ทูโพรเฟสชันแนลอร์เคสเตรชัน” (Sounds and scores: A practical guide to professional orchestration) พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 1962 และเล่มที่สองเป็นหนังสืออัตชีวประวัติของตนเองซึ่งเขียนร่วมกับจีน ลีส (Gene Lees) ชื่อว่า “ติดเคย์แมนชั้นเดอะมิวสิค?” (Did they mention the music?) พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 1989

2. ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนชินี

จากการวิเคราะห์ทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนชินี สามารถสรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ได้ดังนี้

2.1 ประวัติเพลงและภาพรวมภายนอก

เพลงประกอบภาพยนตร์ที่แต่งโดยเฮนรี แมนชินี ที่ได้รับรางวัลหรือได้รับการเสนอชื่อเข้ารับรางวัลในสาขาเพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยมของสถาบันศิลปะและวิทยาการด้านภาพยนตร์ที่นำมาทำการวิเคราะห์ มีจำนวนทั้งสิ้น 10 เพลง ครอบคลุมช่วงเวลาตั้งแต่ ปี 1961 ถึง ปี 1986 จากการศึกษาพบว่า

2.1.1 เพลงส่วนใหญ่เป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ประเภทตลก

2.1.2 เพลงส่วนใหญ่อยู่ในกุญแจเสียงเมเจอร์

2.1.3 เพลงส่วนใหญ่ใช้อัตราจังหวะ 3/4

2.1.4 ความยาวของทำนองเพลงที่พบคือสั้นที่สุด 32 ห้องและยาวที่สุด 98 ห้อง

2.2 ลักษณะทำนอง: ช่วงเสียง การเคลื่อนของระดับเสียงและขึ้นคู่

2.2.1 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มีช่วงเสียงของอยู่ในช่วงคู่ 9 เมเจอร์มากที่สุด คือ 4 เพลง รองลงมาได้แก่คู่ 10 ไมเนอร์และคู่ 11 เพอร์เฟค ซึ่งมีจำนวนเท่ากันคือ 2 เพลง

2.2.2 มักมีช่วงเสียงเฉลี่ยของทำนองเพลง (Tessitura) อยู่ที่โน้ตลำดับที่ 1, 3 และ 5 ของบันไดเสียงที่ใช้

2.2.3 มักจะมีขึ้นคู่ที่กว้างที่สุดเป็นคู่ 6 เมเจอร์หรือคู่ 8 เพอร์เฟค

2.2.4 มักจะมีขึ้นคู่ที่แคบที่สุดเป็นคู่ 2 ไมเนอร์

2.2.5 มีการเคลื่อนทำนองแบบตามขั้น (Step) ที่พบมากที่สุดได้แก่การเคลื่อนที่เป็นคู่ 2 เมเจอร์

2.2.6 มีการเคลื่อนทำนองแบบกระโดด (Leap) ที่พบมากที่สุดได้แก่การเคลื่อนที่เป็นคู่ 3 ไมเนอร์

2.2.7 หลังจากการกระโดดที่กว้างกว่าคู่ 4 จากนั้นทิศทางของทำนองเพลงแนวโน้มที่จะเคลื่อนที่สวนไปในทางตรงกันข้าม มากกว่าที่จะดำเนินต่อเนื่องไปในทิศทางเดียวกันกับการกระโดด

2.2.8 ทำนองเพลงมักจบด้วยเคลื่อนลงเป็นคู่ 2 เมเจอร์เข้าหาโน้ตตัวสุดท้าย

2.2.9 ทำนองเพลงส่วนใหญ่จบลงที่โน้ตลำดับที่ 1 ของบันไดเสียง

2.3 ลักษณะทำนอง: การดำเนินคอร์ด

2.3.1 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มีการใช้คอร์ดแทน (Chord Substitution) ในทุกทำนองเพลง ประเภทของคอร์ดแทนที่พบว่ามีการใช้แพร่หลายที่สุดได้แก่ คอร์ดแทนทริยโทน (Tritone Substitution) รองลงมาได้แก่ การเปลี่ยนคุณภาพคอร์ด (Chord Quality Substitution) และคอร์ดแทนดิมินิช (Diminished Substitution)

2.3.2 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มีจำนวนกว่าครึ่งหนึ่งที่มีการใช้คอร์ดสะกดใหม่

2.3.3 มีการใช้การเปลี่ยนกัญญแจชั่วคราว (Tonicization) ในทุกทำนองเพลง

2.3.4 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี จำนวนครึ่งหนึ่งที่มีการเปลี่ยนกัญญแจเสียง (Modulation) ภายในทำนองเพลง

2.3.5 มีการใช้คอร์ดแทนและคอร์ดสะกดใหม่ โดยเกือบทั้งหมด มีวัตถุประสงค์ในการใช้เพื่อให้โน้ตพื้นต้นหรือแนวเบสของคอร์ดสามารถเคลื่อนตามขึ้นเข้าหาโน้ตพื้นต้นของคอร์ดต่อไปได้อย่างราบรื่น

2.3.6 มีการดำเนินคอร์ดที่เป็นไปตามหลักทฤษฎีดนตรีตะวันตก

2.4 ลักษณะทำนอง: โน้ตนอกคอร์ด

2.4.1 มีการใช้โน้ตนอกคอร์ดในทุกทำนองเพลง โดยโน้ตนอกคอร์ดที่พบได้ในทุกทำนองเพลงได้แก่ โน้ตผ่านไม่เน้น (Unaccented Passing Tone) และโน้ตเคียงเน้น (Accented Neighboring Note) รองลงมาได้แก่ โน้ตผ่านเน้น (Accented Passing Tone) และโน้ตพิง (Appoggiatura)

2.4.2 โน้ตนอกคอร์ดที่มักถูกใช้มากที่สุดได้แก่ โน้ตผ่านเน้น รองลงมาได้แก่ โน้ตเคียงเน้น และโน้ตผ่านไม่เน้น ตามลำดับ

2.4.3 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มักจะใช้โน้ตนอกคอร์ดแบบเน้น

2.4.4 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มีส่วนน้อยที่พบการเคลื่อนที่ของโน้ตนอกคอร์ดที่ผิดไปจากปกติ

2.5 สังคีตลักษณะของทำนอง: โมทีฟ ประโยคเพลงและประโยคใหญ่

2.5.1 ทำนองเพลงมักถูกสร้างขึ้นจากโมทีฟ 3 โมทีฟ

2.5.2 ในประโยคใหญ่ของทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มักประกอบขึ้นด้วยประโยคเพลง 2 ประโยค

2.5.3 ทำนองเพลงมักประกอบด้วยประโยคใหญ่หลักเพียง 2 ประโยคคือ A กับ B แต่ไม่มีรูปแบบสังคีตลักษณะหรือการจัดวางประโยคใหญ่ที่นิยมใช้ให้เห็นชัดเจน มีเพียงสังคีตลักษณะ ABAB¹ ที่พบการใช้เหมือนกันใน 2 ทำนองเพลง

2.5.4 ทำนองเพลงมักอยู่ในรูปแบบสังคีตลักษณ์ของการนำประโยคใหญ่ 4 ประโยคมาวางเรียงกันหรือเรียกได้ว่าเป็น สังคีตลักษณ์ 4 ตอน ได้แก่ ABAB¹, AABA¹, ABA¹C และ AA¹BB¹

2.6 สังคีตลักษณ์ของทำนอง: โน้ตจุดเด่น

2.6.1 ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มักจะมีโน้ตจุดเด่นในระดับประโยคใหญ่เสมอ โดยอาจมีทั้งโน้ตจุดเด่นสูงและโน้ตจุดเด่นต่ำ หรือมีอย่างใดอย่างหนึ่ง

2.6.2 ถึงแม้หากไม่พบโน้ตจุดเด่นในระดับประโยคใหญ่ในทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี แต่ก็สามารถพบโน้ตจุดเด่นในระดับประโยคเพลงเสมอ

2.6.3 มักใช้โน้ตลำดับที่ 6 ของบันไดเสียงเป็นโน้ตจุดเด่นสูง และโน้ตลำดับที่ 5 ของบันไดเสียงเป็นโน้ตจุดเด่นต่ำ

2.6.4 หากมีโน้ตจุดเด่นสูงระดับทำนองจะมักพบได้ในประโยคใหญ่ลำดับที่ 2

2.7 สังคีตลักษณ์ของทำนอง: เทคนิคการพัฒนาทำนอง

2.7.1 เทคนิคการพัฒนาทำนองที่พบในทุกทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี ได้แก่ การแปรทำนอง (Variation) รองลงมาคือการขยายประโยค (Phrase Extension) และการซ้ำทำนอง (Repetition) ตามลำดับ

2.8 สังคีตลักษณ์ของทำนอง: เคเดนซ์

2.8.1 ทำนองเพลงส่วนใหญ่จะจบด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ (Perfect Authentic Cadence) ขณะที่อีกจำนวนหนึ่งมักจะจบด้วยเคเดนซ์กึ่งปิด (Plagal Cadence) ที่ต่อท้ายเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ในประโยคเพลงเดียวกัน

2.8.2 ทำนองเพลงที่อยู่ในสังคีตลักษณ์ 4 ตอน มีแนวโน้มที่จะพบเคเดนซ์เปิด (Half Cadence) ได้มากที่สุด ในประโยคเพลงที่ 1 และ 2 ของประโยคใหญ่ 3 ประโยคแรก รวมถึงประโยคเพลงที่ 1 ของประโยคใหญ่ที่ 4

2.8.3 ทำนองเพลงที่อยู่ในสังคีตลักษณ์ 4 ตอน มักจบประโยคเพลงสุดท้ายด้วยเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์หรือด้วยเคเดนซ์กึ่งปิดที่ต่อท้ายเคเดนซ์ปิดแบบสมบูรณ์ในประโยคเพลงเดียวกัน

การอภิปรายผล

1. ประวัติและผลงานของเฮนรี แมนซินี

เฮนรี แมนซินี เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นอดสาหะมุมเทให้กับดนตรีที่เขารัก มีทิศทางที่ชัดเจนแน่วแน่ตั้งแต่วัยเด็ก มีความกล้าที่จะตัดสินใจออกเดินทางของตนเอง และแม้จะไม่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย แต่เฮนรี แมนซินี ก็มีความตั้งใจใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมเสมอ ผวนวกกับพรสวรรค์และความสามารถที่เขา มี รวมถึงโชคอีกเล็กน้อย ทำให้เฮนรี แมนซินี เป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จดังที่ได้เห็นกัน

2. ลักษณะเฉพาะของทำนองในบทเพลงประกอบภาพยนตร์ของเฮนรี แมนซินี

จากการสรุปผลการศึกษาวิเคราะห์ทำนองข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกอภิปรายเฉพาะประเด็นที่พบว่ามีความสำคัญและน่าสนใจ ที่ชี้ให้เห็นการที่เฮนรี แมนซินี ได้นำหลักการแนวคิดทฤษฎีตามแบบแผนดนตรีคลาสสิกและดนตรีแจ๊สมาผสานรวมเข้าด้วยกันจนเกิดเป็นลักษณะเฉพาะของตน ดังต่อไปนี้

2.1 ลักษณะทำนอง: ช่วงเสียง การเคลื่อนของระดับเสียงและขั้นคู่

จากส่วนของการสรุปผลข้อ 2.2.7 ที่พบว่า “ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี หลังจากการกระโดดคู่ที่กว้างกว่าคู่ 4 จากนั้นทิศทางของทำนองเพลงมีแนวโน้มที่จะเคลื่อนที่สวนไปในทางตรงกันข้าม มากกว่าที่จะดำเนินต่อเนื่องไปในทิศทางเดียวกับการกระโดด” นั้นข้อสรุปดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับคำแนะนำเกี่ยวกับการเขียนทำนองเพลงขั้นพื้นฐานที่พบในตำราเรียนด้านวิชาการประสานเสียงของทั้ง Aldwell and Schachter (2003), Roig-Francoli (2003) และ Kostka, Payne, and Almen (2013) ซึ่งเป็นวิชาด้านทฤษฎีตามแบบแผนดนตรีคลาสสิก

2.2 ลักษณะทำนอง: การดำเนินคอร์ด

จากส่วนของการสรุปผลข้อ 2.3.5 ที่พบว่า “ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มีการใช้คอร์ดแทนและคอร์ดสะกดใหม่ โดยเกือบทั้งหมดมีวัตถุประสงค์ในการใช้เพื่อให้โน้ตพื้นต้นหรือแนวเบสของคอร์ดสามารถเคลื่อนตามขึ้นเข้าหาโน้ตพื้นต้นของคอร์ดต่อไปได้อย่างราบรื่น” นั้นในประเด็นนี้นอกจากเฮนรี แมนซินี จะใช้

ภาพประกอบที่ 1 ตัวอย่างการใช้คอร์ดแทนในเพลง “มนูรีเวอร์”
ดัดแปลงจาก (Mancini, 1987)

2.3 ลักษณะทำนอง: โน้ตนอกคอร์ด

จากส่วนของการสรุปผลข้อ 2.4.3 ที่ว่า “ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มักจะใช้โน้ตนอกคอร์ดที่เกิดบนจังหวะเน้น” นั้น เป็นลักษณะเฉพาะของ ทำนองของเฮนรี แมนซินี ที่แตกต่างค่อนข้างชัดเจนกับคำอธิบายลักษณะการใช้โน้ต นอกคอร์ดของทั้ง Roig-Francoli (2003, p. 288) และ Kostka et al. (2013) ที่แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติของโน้ตนอกคอร์ดส่วนใหญ่จะเกิดบนจังหวะไม่เน้น แต่การใช้โน้ตนอกคอร์ดบนจังหวะเน้นนั้นก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ผิดแต่อย่างใด เพราะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการใช้ว่าต้องการให้บุคลิกของทำนองมีลักษณะอย่างไร ดังจะ เห็นได้ว่าทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี หลายเพลงมีลักษณะทำนองเป็นแบบ “อ่อนโยน” (Feminine) ดังที่ Benjamin, Horvit, and Nelson (1998) ได้อธิบายไว้

2.4 สังคีตลักษณะของทำนอง: โน้ตจุดเด่น

จากส่วนของการสรุปผลข้อ 2.6.1 ที่ว่า “ทำนองเพลงของเฮนรี แมนซินี มักจะมีโน้ตจุดเด่นในระดับประโยคใหญ่เสมอ โดยอาจมีทั้งโน้ตจุดเด่นสูงและโน้ตจุดเด่นต่ำ หรือมีอย่างใดอย่างหนึ่ง” นั้น เป็นไปตามข้อแนะนำที่พบในตำราเรียนทฤษฎีตามแบบแผนดนตรีคลาสสิกของ Roig-Francoli (2003,) และ Kostka et al. (2013) อีกเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ทำนองเพลงประกอบภาพยนตร์โดย เฮนรี แมนซินี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1.1 นำแนวความคิดจากประวัติของเฮนรี แมนซินี มาพิจารณา ปรับใช้ในการศึกษาและดำรงชีวิต

1.2 ใช้ผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทำนองเป็นแนวคิดในการแต่งเพลงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

2. ข้อเสนอแนะในศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียบเรียงเสียงประสาน และเพลงประกอบภาพยนตร์ รวมถึงผลงานเพลงอื่น ๆ ของเฮนรี แมนซินี เพื่อให้ทราบถึงความสามารถของเขาครบถ้วนยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาลักษณะเฉพาะของบทเพลงของนักแต่งเพลงคนอื่น ๆ เพื่อให้ได้เห็นความเหมือนและความแตกต่างในกระบวนการคิดสร้างสรรค์ผลงานของแต่ละคน

เอกสารอ้างอิง

ชัยลักษณ์ สว่างเรืองไพศาล. (2557). **การนำเสนอวัฒนธรรมอเมริกันทางการเมืองผ่านทางภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ได้รางวัลออสการ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา นิเทศศาสตร์และสารสนเทศบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Academy of Motion Picture Arts and Sciences (2017). **89TH ANNUAL ACADEMY AWARDS OF MERIT**. Retrieved December 13, 2017, from https://www.oscars.org/sites/oscars/files/89aa_rules.pdf

Aldwell, E. & Schachter, C. (2003). **Harmony & voice leading**. 3rd ed. Belmont: Wadsworth Group.

Benjamin, T., Horvit, M., & Nelson, R. (1998). **Techniques and materials of tonal music**. 5th ed. California: Wadsworth Publishing.

Blume, F. (1989). **Die Musik in Geschichte und Gegenwart. Allgemeine Enzyklopadie der Musik**. Vol.9 (p. 23). Kassel: Barenreiter-Verlag.

Caps, J. (2012). **Henry Mancini: Reinventing film music**. Urbana: University of Illinois Press.

Forte, A. (1974). **Tonal harmony in concept and practice**. 2nd ed. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Garrett, A.M. (1958). **An introduction to research in music**. Washington: The Catholic University of America Press.

Henry Mancini Enterprises, Inc. (2017). **Awards**. Retrieved December 13, 2017, from <http://www.henrymancini.com/theman/awards>

Kostka, S., Payne, D., & Almen, B. (2013). **Tonal harmony: with an introduction to twentieth-century music**. 7th ed. New York: McGraw-Hill.

- Mancini, H. (1987). **The new Henry Mancini songbook**. Van Nuys: Alfred Publishing Co., Inc.
- Mancini, H. & Lees, G. (2001). **Did they mention the music?: the autobiography of Henry Mancini**. New York: Cooper Square Press.
- Rawlins, R. & Bahha, N.E. (2005). **Jazzology: The encyclopedia of jazz theory for all musicians**. Victoria: Hal Leonard Australia Pty.Ltd.
- Roig-Francoli, M.A. (2003). **Harmony in context**. New York: McGraw-Hill.
- Scheurer, T.E. (1996). "Henry Mancini: An appreciation and appraisal" **Journal of Popular Film & Television**. 24, 1 pp. 34-43.
- Smith, J.P. (1995). **The sounds of commerce: popular film music from 1960 to 1973**. Doctoral Dissertation in Philosophy, University of Wisconsin-Madison, U.S.A.
- Collins. (2017). **Walking Bass**. Retrieved December 13, 2017, from <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/walking-bass>